There are no translations available.

Neke stvari su nezaobilazne, tako i eko akcije na Korani kod Drežnik Grada. Ove godine se potrefila na Dan planete Zemlje, u sklopu akcije „Zelena čistka“ provedene u skoro cijeloj Hrvatskoj. Obala ovog dijela Korane izgleda sve ljepše i ljepše, iskrčeno je dosta šikare i trnja, izvučene tone smeća (nažalost). Ove godine opet smo se vratili na strminu na kojoj je neophodno korištenje speleoloških znanja i speleološke opreme. I temeljito smo je počistili. Izvučene su kante stakla i krupnog otpada, raščistili šikaru i proširili pogled na Koranu. Biti će potrebna još jedna akcija u kojoj ćemo prorijediti zarasla stabla u donjem dijelu strmine i to će biti to. A do tada ćemo se malo baviti i još nečim što volimo – speleologijom. Tako smo drugi dan krenuli u speleoronjenje u Kuruzovićki, rekognisciranje terena oko Lipovače, pregledavanje nekih novootkrivenih jama, pa i nekih starih, još uvijek (kažu) neistraženim do kraja.
O tome i malo više od toga idemo tragom Frfovog pera iz njegove riznice sjećanja...

Ipak je Dan planete Zemlje, vrijeme ne bi smjelo omanuti! Pratimo prognozu već zadnjih par dana … Ne bi bilo fora da nas na strmoj padini prekrcanoj smećem oblije neki nagli neželjeni pljusak. Tim mislima u rano subotnje jutro idemo u sakupljanje ekipe i put Drežnik grada.
Neki odmorniji neki i ne (Jer postoji i avanturističko-epska priča o spašavanju dvije božje ovčice, koji su imali tehnički problem sa autom na putu za Dubrovnik. I moliše pomoć koja nije odbijena, a naravno da je to potrajalo do skoro do pred jutro...). U jednom vozilu su išli Beata, Luka i Šljiva. U drugom Meli, Frf, Tihi. U trećem vozilu su pristižu Zuky i Nina.

Kao i uvijek, po dolasku u Drežnik grad pijemo ritualnu jutarnju kavicu kod Željke u birtiji. Onda

se odradio transfer na poziciju pored stare utvrde Drežnik Grada na rubu kanjona Korane. Klasika: vadi se oprema i postavljaju štrikovi pa spuštanje po njima uz krčenje i čišćenje strme obale. Rezali smo izrasle mladice i tome slično… Napravili smo živi lanac po kojem su dvosmjerno putovale pune i prazne kante gomila smeća, većinom staklenih boca, zavidne količine razne obuće, dijelova automobila, ali i dva špareta. Tako smo bili vrijedni do vremena za zasluženu pauzu. Naravno da smo se svi okupili ispod suncobrana, tik do Meštra od kotlovine! Namirili smo malo ispaćena tjelešca ićem i pićem, uhvatili još koju zraku sunca (Branko je odvalio i beuty sleep na stazi), a zatim odradili još jedno popodnevnu rundu eko akcije.

Na pun trbuh nije bilo nimalo jednostavno i lako. No mi smo naučeni na muku i patnju, pa je uz puf-pant stenjanje, u kasnim popodnevnim satima lagano završena i ova eko akcija. Onda je uslijedila migracija natrag kod Željke na terasu. Naravno da nakon nekog vremena je došlo do toga da se treba otići do doma u Kršlju. A naravno i da se svi nisu dali u Kršlju jer je još dobar dio ekipe trebao pristići, a nisu mogli biti na eko akciji zbog drugih obaveza. Tako smo Frf (ja) i Šljiva ostali u iščekivanju ostatka ekipe, a ostali dio ekipe je otišao u Kršlju u naš Speleološki dom. Naše čekanje ubrzo je završilo, jer su pristigli u jednom autu Hrvoje, Alan, Darko, a u drugom Tamara, Marko, Elvir.

Uz kratko zadržavanje po eminentnim lokalima Drežničkog kraja, uslijedilo je prebacivanje u Kršlju. Lijeganje po stiropornim panoima koji su nam ostali od skupa speleologa i zavlačenje u vreće za spavanje. Stvari bi bile puno bolje i ugodnije da je paščad (pristigla sa svojim gazdama) disciplinirana, a ne da su većinu noći jurcali i naganjali se po prostoriji, gazili po vrećama, režali, lajali. Ukratko, nisu pokazali baš nimalo sućuti prema umornoj i pospanoj ekipi.

A mi smo planirali aktivnu nedjelju.

Tako i bi. Podijelili smo se rano ujutro u tri ekipe. Jedna ide roniti u Kukuruzovića špilju, druga ide tražiti neku jamu iz Tihijeve (pra)povijesti, treća ide tragom Luke i Beate dok su prije mjesec dana po snijegu tražili potencijalne ulaze iznad Adiosa. Ja sam išao na Kukuruzovićku, a sa mnom Meli, Alan, Zuky i Nina. Teško bi bilo otići na akciju samo tako, a ne navratiti na kavicu kod Željke na osunčanu terasu.

Okrepljeni kavom, stigli smo do pozicije otkuda idemo pješice, vidim da baš i nema vode. Alan viče, „ma gore je jezero, nema frke, bute vidli“. Tako je i bilo. To je to! Tako mi doteglismo opremu do bivšeg zimskog gejzira, a tamo suša na ulazu! Ipak nas zanima do kuda je nivo vode, pa se spustismo i na dnu sipara opazimo leckanje vode. Ok, znamo da će dole ići lakše, no iz iskustva znam da izlazak neće biti nimalo lak.
Prebacili smo kompletnu opremu do zasušenog korita i počeli lagano opremanje. Mic po mic i uspjeli smo se opremiti, i uz malo muke spustiti do vode. Normalno da sad fotić nekaj za*ebava i neće blicati. Opet još malo pimplanja, i nekim čudom sada radi normalno. Tako smo lagano krenuli u zaron. Alan i ja ronimo i „modeliramo“, a Zuky sve dokumentira. Opet je jako bistra voda! (barem za naše kriterije) Vidljivost je nekih 8-9 m, kaj nama baš i nije često slučaj …

DDISKE
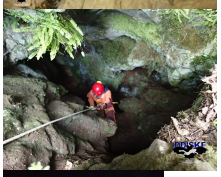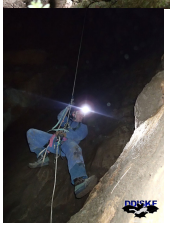
DDISKE